

Zlomené srdce není literární kýč

Motiv usoužení se láskou je vděčnou inspirací celé řady literárních děl a posledních sto let i filmových předloh. Uchylovali se k němu starověcí klasici tragédií, anonymní tvůrci pokladu, jemuž dnes říkáme lidová slovesnost, čerpali odtud středověcí lyrikové i renesanční filozofové. Okoralé rty umírajícího naposledy zašeptaly jméno milované osoby na stránkách pilířů novodobého písemnictví jistě každého národa, jenž se může pyšnit vlastní literaturou. A co teprve efekt, který scéně dodalo filmové plátno! Pravda, pokud se podobný motiv objeví dnes, jedná se s největší pravděpodobností o sladkobolnou červenou knihovnu nebo jiný druh pokleslého čtiva.

Staré literární téma nyní získalo pozornost i mezi lékařskou veřejností. Vědci, konkrétně zdravotníci z Hopkinsonovy univerzity v americkém Baltimore v prestižním časopise *New England Journal of Medicine*, v této souvislosti hovoří o syndromu zlomeného srdce.

Tým odborníků zkoumal, co prožívá člověk, který náhle ztratil citový vztah. Zjistili, že příznaky jsou podobné těm, jež jsou jinak připisovány srdečnímu selhání – bolest na hrudníku, zrychlený dech a tekutina v plicích. Vyšetření na magnetické rezonanci však v těchto případech ukázalo, že nejde o skutečnou srdeční příhodu, „pouze“ o emocionální vyčerpání, které během několika dnů v podstatě samo odezní.

Ne nadarmo je ztráta partnera, dítěte nebo jiné blízké osoby jedním z nejtěžších stresových faktorů, lékaři již dávno vědí, že může spustit srdeční selhání, a dokonce způsobit náhlou smrt. Stresová kardyomyopatie, jak se odborně syndrom zlomeného srdce nazývá, však podle nejnovějších závěrů k tak závažným koncům nevede.

Každý z nás si v životě nějaký bolestný odchod prožil – ti starší již bohužel nejednou. Fakt, že čteme tyto řádky, dává za pravdu vědcům – člověk se dokáže vzpamatovat i z nejhoršího emocionálního šoku, zvednout se a jít dál, byť se srdcem plným trápení.

Nepochybuji ovšem, že mnozí známe ve svém okolí případ, kdy si ztráta milované osoby vzápětí vyžádala život jejího nejbližšího. Nepřestávám proto vzdávat hold starým mistrům, kteří věděli, o čem píší.

Iva Daňková, redaktorka